

צידה לדרך:

סלון תורני אקטואלי ליילדי ישראל

י"ל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!

צידה לדרך: פרשת מטות

עלון מס' 99 | שנה 2

בדרך הפרשה

פעת הסתובב - ראשו שקוע בעולמות העליונים. והילד הקטן, מסתמא לא שם לב, דרך על חוטי הציצית שבטליתו של הגאון.

הגאון רצה להמשיך ללכת, אבל נעצר, כי לא יכול היה לזוז. המתין שהילד יוריד את הרגל. אבל הילד עמד על עמדו, לא הבחין.

הגאון פנה אל הילד ואמר: "מיין קינד [-בני], שתחיה מאה שנה, אבל מה אתה רוצה מהציצית?..."

הורי הילד עשו סעדה. בנם זכה להתברך מפי הגר"א, שהרי אמר לו בדרך אגב, שיחיה מאה שנה!

והנה עתה, בהגיעו לגיל תשעים ושמונה, אף שנפל למשכב, אמר: "אינ לי מה לפחד, לא צריה רופאים, לא רפואות ולא בית חולים. הגאון אמר שאחיה מאה שנה. יש לי עוד שנתים ימים!"...
אם "לא יחל דברו" - "ככל היצא מפיו יעשה!" (יחי ראובן)

"מיין קינד, שתחיה מאה שנה, אבל מה אתה רוצה מהציצית?..."
"ככל היצא מפיו יעשה" (ל, ג)

מי שאצלו מלה זו מלה, יש לו זכות ש"ככל היצא מפיו יעשה", מבטח לו שיחיה מאה שנה!...
שמעתי ממרן שר התורה הגר"ח קניבסקי זצ"ל ששמע מדודו רבי מאיר קרליץ זצ"ל כמדמני. הוא הכיר יהודי ישיש, כבן תשעים ושמונה, שיום אחד נהיה חולה.

בקשו להזעיק רופאים, אבל הישיש אמר: "לא, לא! לא צריה רופאים ולא בית חולים".
מה יש?

ספר להם את שארע עמו בהיותו ילד קטן. הגאון מוילנא היה מהלך כל היום בטלית ותפילין. ובאותו יום הסתובב בבית הפנסת, הלוח חזור. היה שקוע. לא בעת התפלה, כי בעת התפלה לא פסע הלוח וחזור בבית הפנסת. אבל

השטיח התחיל לבער...

מספר אודות הצדיק המפרסם מנתיבות, רבי ישראל אבוחצירא זצ"ל, ה'בבא סאלי', כי פעם הוא ישב ולמד בשבת קדש, ופתאם נפלה מגורת

באחת מהקדמות ספריו של רבי יצחק זילברשטיין שליט"א, רבה של רמת-אלחנן בבני-ברק, הוא

רבי ישראל אבוחצירא זצ"ל

השמן על הרצפה. והלהכה שפגעה בשטיח, גרמה לו להתחיל לבער הביט ה'בבא סאלי' על האש ואמר כמשוחח עמה: "כאן בבית שומרים שבת; איך לה רשות לבער כאן!", והאש נעצרה במקום!!!
ה'בבא סאלי' היה קדוש עליון, תלמיד חכם וצדיק מפלג, והספור הזה הוא לא מופת של פתאים - זהו כח בסיסי של כח הדבור. כח שהיה יכול להיות לכל יהודי, אלו רק היינו שומרים כראוי על הפה שלנו!

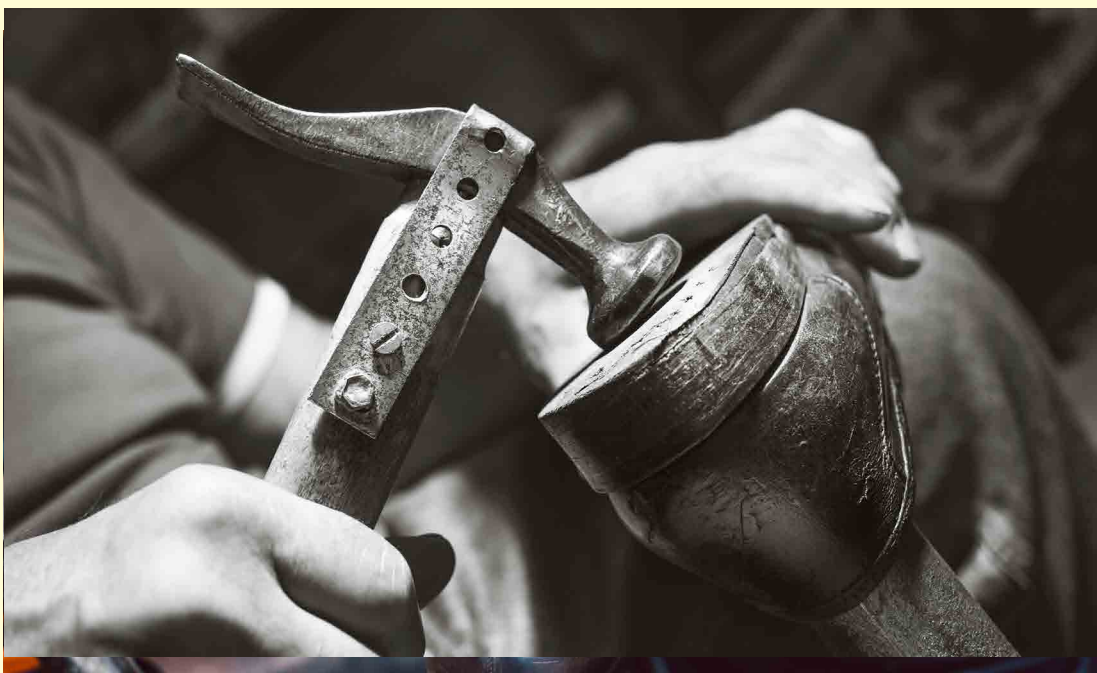
אינו מבטל רגע מזמנו, וכי מתי שהוא מחסר עבודה הוא מיד פותח ספר והוזה בתורה. בינתיים נכנס למקום יהודי נוסף כשבדודו זוג נעלים לתקונו. "אשמח אם תתקן לי את אלו", אמר הלה והושיט את הנעלים לסנדלר. "אני מגיע עכשו מסנדלר פלוני לו הבאתי את הנעלים לתקונו, אף לא זו בלבד שלא תקן לי אותן, אלא אף גרם נזק גדול יותר משהיה בתחלה". אה שמע הסנדלר את הדברים הללו, ודחה בתקיפות את היד המושטת. "לא אתקן לה!", הכריז בנחרצות. "אינני לוקח עבודות ממספרי לשון הרע!" ... ('אצרותיהם אמלא')

מדוע לא הסכים הסנדלר לתקן את זוג הנעלים?

רבי מיכל יהודה ליפקוביץ זצ"ל, מסר פעם שיחה על שמירת הפה, וכתוה הדברים ספר את הספור הבא:

בילדותו, בעיר מגוריו וואלז'ין, הוא נצרה פעם לתקן את מנעליו ונכנס לסנדלר המקומי כדי שיתקן את הטעונו. הסנדלר נקב במחיר העבודה, ואמר לו שתקונו הנעל לא אמור לארוך זמן רב, ושחכה בינתיים במקום עד שסיים. בעוד מתקדם הסנדלר במלאכתו, ישב רבי מיכל יהודה והביט סביב.

ספרי קדש רבים היו פזורים בין המדפים והארונות שבכנה הצר, והיה ברור כי הסנדלר

בדרך רבותנו

רבי יעקב התעקש לעלות על השלחן כשהיה בן למעלה מתשעים שנה!

כשהיה רבי יעקב גלינסקי זצ"ל דורש בכתנות, נהג לעלות על השלחן ולצחק על קומתו הנמוכה. אבל בשנות חייו האחרונות כשהזקין ונחלש, לא היה מסוגל עוד לטפס ולעלות. והנה באחרית ימיו – כשהיה בן למעלה מתשעים שנה, עשה מאמץ מיוחד בכתנת אחד מנכדיו לעלות על השלחן ולדרש.

הנכד נסה לשכנע את הרב, שאין כל צרה שיעלה על השלחן, מכיון ששומעים את דבריו, גם אם לא יעלה על השלחן וכן מסכן לעלות. אבל רבי

יעקב לא ותר והוא התעקש לעלות. בסכומו של ענין סייעו לו ועלה על השלחן ודרש. לאחר מכן שאל הנכד: "סבא, בכל השנים האחרונות כבר לא עלית על השלחן, ומה קרה כעת?".

השיב לו רבנו: "כן, נכון, אבל לה הבטחתי. האם אתה זוכר?". ואז הנכד נזכר כי לפני הרבה שנים אמר לו הסבא רבי יעקב: "בכתנה שלה, אעלה על השלחן ואדרש!".

מי זוכר הבטחה לפני שנים פה רבות ומי בכלל חושב שאדם זמן וחלש צריה לקיים אותה? אבל רבי יעקב זכר את ההבטחה והתאמץ מאד לקיים אותה!

(מתוך 'רבי יעקב אומר')

הדברים המסעירים של רבי איסר זלמן בסעדת המצוה!

"לא יחל דברו" (ל. ג.)

רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל נולד להורים עניים מרודים. אחיו שנולדו לפניו, מתו כלם בצעירותם, מלבד אחות אחת, והוריו הרבו בתפלה לה' שיושיע אותם ויולד להם בן שיצא ימים. והנה ביום ה' באדר בשנת תר"ל נולד להם בן.

בברית השתתף רבה של קהלת מיר, רבי יו"ט ליפמאן, שברך את האב, האם ואת הרך הנולד ברפת כהנים, ואחל להם שיזכו לגדלו לתורה, לחפה ולמעשים טובים, ושיזכו הנוכחים והוא בכללם, להשתתף בסעדת המצוה שיעשה האב כאשר הרך הנמול יגיע למצוות.

בני הזוג שמרו מכל משמר על התינוק איסר זלמן, והעניקו לו כל אשר יכלו לפי מצבם. הגיעה השבת שבה עלה איסר זלמן לתורה בהיותו בר מצוה, הזמין אביו את רבי יו"ט ליפמאן, ועוד מרבני העיר.

הקדוש היה דל ביותר מפני עניותם הגדולה. בקדוש, גם רבי ברוך פריץ ואמר: מורי ורבותי, לא חשבתם לעשות קדוש לרגל בר המצוה. הואיל ומצבכי כה קשה, אסור לי להוציא הוצאות לקדוש, אף בשעת הכנסתו של איסר זלמן לברית, ברכו אותי המרא דאתרא ה"מלבושי יו"ט" ושאר הנוכחים, שאזכה להכניס את הרך הנולד למצוות ולעשות קדוש וסעדת מצוה, ואני עניתי "אמן". לכן חושש אני כי זוהי קבלה בנדר אשר עלי לקימו, ומסבה זו החלטתי שחובה עלי לעשות קדוש!

רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל

להכניס את הרך הנולד למצוות ולעשות קדוש וסעדת מצוה, ואני עניתי "אמן". לכן חושש אני כי זוהי קבלה בנדר אשר עלי לקימו, ומסבה זו החלטתי שחובה עלי לעשות קדוש!

('אוצרות התורה')

ראש הישיבה נעצר ולא הצליח להתקדם אל ה"פתל"...

ספר הגרי"מ וינגרטן שליט"א: פעם פנה אחד מחשובי התלמידים בישיבת חברון-גבעת מרדכי למורו ורבו רבי הלל זקס זצ"ל, ושאלתו בפיו: "מדוע אין רואים את רבנו בסביבת הכתל בשום זמנים ידועים?" [שכן לא נהג להגיע בחג השבועות לפתל המערבי יחד עם תלמידי הישיבה, ולא היה ידוע לאיש האם ומתי הוא מגיע לפקדו במשך השנה].

השיבו רבו בבת שחוק, אה ברצינות: "כשם שאומרים אודות ציון הרשב"י שהוא 'בורח' משם בעת האנדרלמוסיה ותערובת, כך סבורני שה'פתל' בורח מה'פתל', מאז שעשוהו כל מיני ארחי פרחי מקום מסבתם ונגינתם..."

הציע הבחור בנמוס: הנה יודעני כי בימי ששי, בעזב אחרון האוטובוסים את רחבת הכתל, נעשה המקום 'נקי' ומוכן לתפלה שקטה ומכבדת לכל הנמצא שם, ובס"ד אף יש בידי אשור כניסה עד לתוככי הרחבה, ואם הדבר ראוי לדעת הרב, הנה אנכי יכול לקחתו במקוננית שמה, וכן להשיבו כמובן.

הדברים התקבלו על לב ראש הישיבה, ואכן קבע הוא עם הדובר לצאת ביום הששי הקרוב אל הפתל המערבי. ובשעה היעודה, נכנסו הרב והרבנית אל המכונית, ונסעה ה'משלחת' בחדה אל מקום הפצה.

הנהג החנה את האוטו בתוככי הרחבה הסמוכה לרחבת הכתל המערבי, ויצא לצד רבו כשפניו מועדות אל עבר פתל בית מקדשנו. אלא שהבחין לפתע, במהירות הליכתו, כי אין רבו לצדו.

סב מידענו לאחור, ואז הבחין כי הרב עודו 'נטוע' במקומו ואינו מתקדם. מתפלא, צעד הבחור אחרנית, לעבר ראש הישיבה, וככל שהתקרב, שם לב כי רעד אחרו ברבו, וכי הוא נשען מלא קומתו על איזה דבר לבל יפל ח"ו.

תחלה נבהל התלמיד בחוששו שאולי משהו בכריאות הרב זקס, הרועד פלו, איננו תקין, ואולם היטיב לראות כי אין כאן ח"ו חלשת הגוף אלא דבר אחר. ונשאר הבחור ליד רבו, משתאה. וכשהתאפשר, שאל הנער בהכנעה, האם אוכל לעזור במשהו?

ונענה בקול רועד: 'מורא מקדש'!
(ד'רשו')

רוצים את העלון אצלכם?

שלחו בקשה לדוא"ל zaida@kerenh.org.il ונשלח אליכם!

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק המועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ד 95-659-804-5 התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמו"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נודים פלוס" ברחבי הארץ